

værligt, men Ministeren kan nok kræve, at den Mand, der gør Indstilling til ham, og med hvem han forhandler, og som har en vidtstrakt selvstændig Resolutionsmyndighed, sidder inde med Førstehaandsindsigt.

Den højtærede Minister kom heller ikke saa stærkt ind paa det uheldige i at oprette et helt nyt Embede af saa høj Rang blot for en i Øjeblikket foreliggende, ganske forbigaaende Situations Skyld. Thi Forslaget kan jo ikke motiveres ved Hensynet til den daglige Drift. Hvis der virkelig behøves to overordnede Embedsmænd paa disse Omraader, der er saa skarpt afgrænsede og staaer som to selvstændige Embeder, ligger det snublende nær at besætte hvert af dem med sin Mand, og den her foreslaaede Udvej kan kun begrundes — endda ret svagt, synes jeg — ved den foreliggende særlige Situation. Maaske maa man i en saadan Situation se sig om efter ekstraordinære Udveje; man kan f. Eks. bevilge Generaldirektøren særlig Medhjælp for det Par Aar, der er Tale om; men et særligt Embede med Departementschefsembedes Rang opretter man ikke. Jeg betvivler ogsaa i meget høj Grad, at denne Departementschef i Længden skulde kunne undvære selvstændig kontormæssig Bistand. Naar han f. Eks. skal lede de meget omfattende og besværlige Forhandlinger, her er Tale om — han faar jo en ret selvstændig og ret udstrakt Myndighed —, kan han vistnok ikke undvære en Sekretær og heller ikke en Skriver. Af dette Frøkor vil der sikkert i Tidens Løb spire en smuk Plante op, derom tror jeg, den højtærede Minister kan være overbevist; man slipper saamænd ikke med den ene Mand.

Min Hovedindvending angaar dog, som allerede sagt, det lidet heldige Kommittersystem, der, hvis det indføres i den øverste Centraladministration, vil afføde en uheldig Forskydning af Ansvar. Den, som har det formelle Ansvar overfor Ministeren, maa i en Række af Tilfælde skyde det faktiske Ansvar over paa den tilforordnede, hvorved der fremkommer en Forskydning af Ansvar, som jeg ikke anser det for rigtigt at komme ind paa.

Schovelin: Jeg maa paa det bestemteste bestride, at den Kritik, som jeg tillod mig at rette mod det fremsatte Lovforslag, skulde kunne afvises med, at den højtærede Finansminister rejser sig op og siger: Jeg diskuterer ikke denne eller hin Embedsmands Kvalifikationer, end sige en fremtidig Embedsmands Kvalifikationer.

Jeg har ikke fremført anden Kritik end den, som selve Lovforslagets Tilstedekomst giver Anledning til, idet Forudsætningen for Lovforslagets Fremkomst jo er, at Generaldirektøren for Skattevæsenet ikke mener at kunne bestride sit Embede. Hvis dette ikke er Forudsætningen, burde dette Lovforslag slet ikke være fremsat, thi i saa Fald vilde den nye Embedsmand jo blive fuldstændig Fyldekalk. Jeg maa i det hele taget advare mod at faa alle Spørgsmaal gjort til rent personlige Spørgsmaal, og jeg maa derfor bestemt afvise den Udtalelse, at jeg skulde have søgt at komme Generaldirektøren til Livs. Jeg kan forsikre den højtærede Finansminister, at den Mand aldrig har krydset min Vej, at der intet som helst personligt er imellem os. Det er i det hele taget et feminint Træk stadig væk at sige, naar man kritiserer et Lovforslag, og der er en Person, hvem dets Vedtagelse kan komme til gode: Skulde der ikke være noget mellem de Mennesker, skulde de ikke genere hinanden, skulde der ikke være nogen personlig Jalousi? Nej, der er ingen personlig Jalousi, vore Veje har saamænd aldrig krydsedes og vil formodentlig aldrig krydses; jeg nærer ikke nogen som helst Skygge af Uvillie eller Velvillie, af Antipati eller Sympati for Koefoed eller Riis-Hansen, ikke den mindste. For Riis-Hansens Vedkommende vil jeg endda sige, at det eneste, jeg kender til ham — jeg har aldrig set ham for mine Øjne —, er, at jeg en Gang har skrevet en rosende Anmeldelse af et nationaløkonomisk Værk af ham, og det synes dog ikke at tyde paa, at jeg nu skulde benytte Lejligheden til at forsøge paa at spærre hans Karriere. Nej, lad os dog komme bort fra disse personlige Hensyn!

Naar en Minister fremsætter et Lovforslag om Ansættelse af en Embedsmand, der skal træde støttende til overfor en anden Embedsmand, maa man virkelig have Lov til at spørge: Hvorfor kan denne Embedsmand ikke bestride sit Embede selv? Det er det, der kommer os ved. Der kan være to Grunde til, at han ikke kan gøre det. Det kan dels være, fordi der fra Ministerens Side er lagt for meget paa hans Skuldre, og i saa Fald har den højtærede Finansminister fuldkommen Ret i, at man bør kile løs paa Ministeren; saa har han begaaet en Fejl ved at udnævne en Embedsmand og lægge for meget paa hans Skuldre. Det kan ogsaa være, fordi vedkommende Embedsmands Kundskaber ikke er omfattende nok, og dette turde vel